

tos» nelze přičísti k tíži žalující firmy; že tehdy nebylo lze dostati druh »Minos« nebo že byl stejně drahý jako »Santos«, tvrzeno nebylo. Žalovaný tedy neprokázal, že škoda jeho odběratele je odůvodněna a že mu právem škodu tu nahradil. Není důvodem, že mu bylo hrozeno, že nezaplátí-li, firma Š. nekoupí již nic od něho, an mohl, jakmile byla žalující firma v prodlení, provést náhradní kup na její útraty a plniti své odběratelce, když byl k plnění povinen.

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu k dalšímu jednání a k rozhodnutí.

Důvody:

Dovolání, opřenému číselně o důvody § 503 čis. 2 a 3 c. ř. s., v pravdě o dovolací důvody § 503 čis. 2 a 4 c. ř. s. nelze upřítí oprávnění. Nelze souhlasiti s odvolacím soudem, že se žalovaný, prohlásiv, že na dodané zboží již nereflektuje a že bude nucen, žádati odškodné za ušlý zisk, pokud se týče, že bude žádati případné uhrazení ušlého zisku, vzdal nároku na náhradu případné další škody, zejména, ano nebylo ani tvrzeno, že mu dne 23., pokud se týče 31. prosince 1926, již byla známa, neboť závěr ten není podle okolností bezpečným a již z tohoto důvodu nevyhovuje § 863 obč. zák. Není proto správným závěr odvolacího soudu, že k započtení namítaná pohledávka 2.520 Kč není po právu z důvodu, že se žalovaný nároku vzdal. Ale s odvolacím soudem nelze souhlasiti ani v tom, že žalovanému nepřísluší nárok na náhradu, uplatňovanou vedle ušlého zisku, protože se jeho odběratel kryl dražším druhem kávy a žalovaný tudíž škodu v této výši svému odběrateli uhraditi nebyl oprávněn. Kupitel, jenž prodal zboží dále, ale nemohl je dodati, poněvadž mu nebylo dodáno, jak tomu jest právě v souzeném případě, může žádati na svém prodávateli veškerou škodu i s ušlým ziskem (tak i Staub-Pisko, 1910, druhý svazek, str. 358, § 23), a z toho, že škoda, převyšující ušlý zisk, nečiní 2.520 Kč, nelze usuzovati, že nárok není po právu v úb e c. Odběratel žalovaného arci nebyl oprávněn krýti se zbožím dražším a mohl se krýti jen zbožím, jež objednal, ale rozdíl, o který by takové zboží byl zaplatil draže, byl oprávněn žádati na žalovaném a žalovaný byl povinen, rozdíl ten mu nahraditi. Potud jest dovolání opodstatněno, a jelikož pro nesprávné posouzení věci odvolacím soudem v tomto směru není v napadeném rozsudku zjištění, na jichž základě by bylo lze učiniti rozhodnutí ve věci, a vada tato sahá do prvé stolice, nezbylo, než zrušiti oba rozsudky a usnésti se jak se stalo, aniž bylo třeba, obírat se také ještě dovolacím důvodem vadnosti odvolacího řízení.

Čís. 8604.

Povinnost soudu rozhodnouti v rozsudku, jímž vyhověno žalobě o rozvod manželství od stolu a lože, o vině na rozvodu. Na návrhu stran tu nezáleží. Ke spoluvině na rozvodu není třeba, by rozvodový důvod byl

na té i oné straně, stačí, že manžel, mající důvod k rozvodu, zavedl svým chováním příčinu k poklesku, tvořícímu důvod rozvodu.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1929, Rv I 947/28.)

K žalobě manžela o rozvod manželství z viny žalované manželky uznal procesní soud první stolice na rozvod manželství stran od stolu a lože z viny obou stran. Odvolací soud nevyhověl odvolání stran.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání ani té ani oné strany a odvětil k dovolání žalobce v

důvodech:

Výtku nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s. opírá žalobce o to, že k průkazu jeho viny na rozvodu bylo by i podle § 6 min. nař. ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. potřebí, by byl i na jeho straně zjištěn některý žalovanou tvrzený rozvodový důvod podle § 109 obč. zák., že zjištěné ubližování manželce nebylo velmi citelné a že tedy není rozvodovým důvodem. Dovolateli nelze v tom přisvědčiti. V § 6 min. nař. jest ustanoveno, že, bylo-li žalobě o rozvod vyhověno, jest pokaždé také rozhodnouti o tom, zdali ten či onen manžel, zdali každý z nich nebo nikdo z obou jest vinen rozvodem. Na návrhu stran nezáleží. V tomto sporu uvedla žalovaná pro vinu žalobcovu více skutečností a na základě provedených důkazů bylo zejména zjištěno, že žalobce své manželce nadával »sviň a kurev«, že jí říkal »blbá«, že ji chytil za krk a vyťal jí dva políčky a že před cizími lidmi uvedl ji v podezření, že je schopna krádeže, vysloviv se, že se musí podívat, zdali mu něco neodnáší, a přikázav dělníkům, by dali pozor, by se z bytu nic nevynášelo. Na podkladu těchto zjištěných skutečností právem uznali nižší soudové, že i žalobce jest vinen na rozvodu, poněvadž v prokázaném jednání žalobcově, jež nelze omluviti — jak správně dovodil odvolací soud — snad tím, že by byl k němu žalovanou vyprovokován, což ze zjištěných okolností nevyplývá, jest spatřovati rozvodový důvod opětného a podle poměru osob velmi citelného ubližování na cti podle § 109 obč. zák. K spoluvině na rozvodu není ostatně ani třeba, by rozvodový důvod byl na té i na oné straně, stačí, když manžel, mající důvod k rozvodu, zavedl svým chováním příčinu k poklesku, tvořícímu důvod rozvodu (rozh. čís. 2488 sb. n. s.). Ježto bylo v souzeném případě dokonce prokázáno, že rozvodový důvod byl i na straně žalobcově, jest jeho výtku nesprávného právního posouzení věci bezpodstatnou.

Čís. 8605.

Cizozemský úpadce smí nakládati svým movitým jměním v tuzemsku až do doby, kdy došla na tuzemský soud žádost o vydání tuzemského movitého jmění (§ 67 konk. ř.). Do té doby přísluší mu též hlasovací